

✓ Тогава Борил скочи като змия. Бледото му лице почервения.

- Ние^{не} можем повече да чакаме зарад Иваница! Никой не знае до кога ще трае всичко това - той удари с юмрук по масата. Мисля, че достатъчно търпяхме...

Асен бързо изгледа болярите. Повече от тях наведоха глава и не казаха нищо. Значи всички бяха съгласни с Борила...

Само княз Белота се обади:

- Днес не е време да се решават тия неща. Когато царят ни събере на съвет, всеки^и ще си каже думата.

- Да. Но защо, ето вече толкова време мина - той не ни е събрал нито веднъж? - се обади повторно Борил. - Ние искаме да знаем какво се решава между царя и брата му, да узнаем по-подробно за преговорите с Фридрих Червената брада, да узнаем докога ще стоим със скръстени ръце...

Болярите изтръпнаха от този дързък език и подледнели чакаха Асен да избухне.

Но той отвърна спокойно:

- Не го крия. Чакам и отлагам, докато се върне Иваница.

- А ако той не се върне никога?

Царят въздъхна тежко, падна върху стола си, и закри лице с длани.

- Асен не може да предаде Иваница на смърт - каза архиепископ Василий - един брат не може да изостави брата си.

- Добре! - каза буйно Борил. - Тогава нека отстъпи престола другиму, който ще поеме грях към Иваница, за да спаси държавата. Някой, който не му е брат.

Асен~~от~~ откри лицето си и впи ястребов поглед в Борила. Неуловима усмивка трепна на безкръвните му устни.

- И този друг трябва да бъдеш ти, нали, Бориле?